

# РЕШЕНИЕ

№ 4827

гр. София, 03.11.2011 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в  
публично заседание на 07.10.2011 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова**

**ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева**

**Маруся Йорданова**

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Златева, като разгледа дело номер **3328** по описа за **2011** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Н. Т. С. от [населено място], чрез адв. Н. С. срещу решение от 05.03.2011 г., постановено от Софийски районен съд, НК, 94 състав по нахд № 9762/2010 г. Със съдебното решение е потвърдено наказателно постановление № 45857 от 05.07.2010 г., издадено от началник отдел "Пътна Полиция" при СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лв.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на закона - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. По същество, касаторът твърди, че в производството пред СРС не е доказано по безспорен начин извършването на нарушението. Иска се от съда да отмени решението и да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление.

Отвратната страна в касационното производство – отдел „Пътна полиция” - Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, не изразява становище по подадената жалба и не изпраща представител за участие в съдебното производство.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че решението е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на

страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите А. И. Т. – актосъставител и на О. Л. Г., както и писмените доказателства, представени по делото с преписката по издаване на наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С оглед събраните по делото писмени и гласни доказателства, районният съд е приел за установена фактическата обстановка, така както е възприета с АУАН.

Не е налице посоченото в жалбата касационно основание. Съдът е събрал и обсъдил писмените и гласни доказателства, относими за пълното изясняване на спорните факти и обстоятелства по делото. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав.

Настоящият съдебен състав възприема като законосъобразен изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация. Направените в тази връзка възражения в касационната жалба са неоснователни.

По съществото на спора, СРС правилно е установил въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл. 21, ал.1 от ЗДвП, в който се съдържат изрично установени забрани водачите да управляват МПС със скорост, превишаваща установената за съответния район, която за населено място е 50 км/ч. Разпитан свидетелят по АУАН е заявил, че е съставил акта за превишена скорост на посочения в него автомобил на бул. Т. А. пред кино „А.“. Скоростта на управлението от касатора автомобил се установява и от представената по делото разпечатка от TR 4 от 27.05.2010 г., видно от която на посочената дата в 09.06 часа е регистрирана скорост от 75 км/ч. Неоснователно е възражението на касатора относно доказателствената сила на приетата от съда разпечатка с оглед разпоредбата на чл. 189, ал.7 ЗДвП, която придава на изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки, силата на веществени доказателствени средства в административно-наказателния процес. Не е налице нарушение на чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП, съгласно който при изпълнение на функциите си по ЗМВР определените от министъра на вътрешните работи служби имат право за установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и/или регистрационния номер на моторното превозно средство. Тоест, налице е алтернативност при

изискванията към технически средства или системи – да заснемат или записват датата, точния час на нарушението и/или алтернативно регистрационния номер на моторното превозно средство. По делото пред въззивния съд е прието и удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 05.03.4349 от Държавната агенция за метрологичен и технически надзор относно радарен скоростометър тип „Трафик Радар” TR4D.

Водим от горното, Административен съд София- град, IV касационен състав,  
РЕШИ:

ОСТЯВЯ В СИЛА решение от 05.03.2011 г., постановено от Софийски районен съд, НК, 94 състав по нахд № 9762/2010 г.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.